

[Alfred Hansen]

også medføre øgede indtægtsmuligheder for den kollektive trafik til køb af flere busser, til indsættelse af flere tog osv. Men indtil nu har jeg måttet konstatere – jeg ved ikke, om ministeren kan bekræfte eller afkræfte den formodning, jeg har fået – at jo flere mennesker der rejser med den kollektive trafik, desto ringere bliver likviditeten. Og det er for mig at se helt modsat det, som skulle være konsekvensen. Derfor må man naturligvis ikke tilsigte inden for den kollektive trafik en takstpolitik, som er urealistisk i forhold til de faktiske udgifter.

Når forslagsstillerne siger, at man skal handle med amtskommunerne med henblik på aftale om snarlig gennemførelse af fælles takstsystemer for busser og tog i alle amtsområder, må jeg sige, at det er måske nok en smuk tanke, men for mig er den vederstyggelig, for det er jo en total tilsidesættelse af de forskellige hensyn, der er at tage; det virker usmidigt, og det kan ikke realiseres. Man kan have det som målsætning, alt efter politisk grundopfattelse, temperament osv., men det vil være helt urealistisk at tilsidesætte de forskellige hensyn, der er at tage i de enkelte amter.

Jeg har ikke stemt for den lov, som har givet amterne mulighed for at planlægge, oprette og drive busdrift. Jeg synes, det er strålende, at amterne er gået ind i en planlægning og også i oprettelse af busruter, men jeg må tage afstand fra, at amterne skal stå som ejer og driver af disse busselskaber. Det skal amterne naturligvis udlicitere til private vognmænd i området.

Endelig vil jeg sige om forslaget, at de to en halv linje, det omfatter, for mig at se stort set er det, regeringen hidtil har realiseret, nemlig en fortsat udbygning af den kollektive trafik, og det vil jeg ønske regeringen held og lykke med også fremover.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal allerførst sige tak til ministeren for et usædvanlig grundigt svar på vores forslag til folketingsbeslutning. Det er ikke, fordi det med vores kendskab til ministeren egentlig kommer bag på os, at der er foretaget denne grundige gennemgang af forslaget. Jeg har mærket mig ministerens ordvalg – og det skal man jo, specielt når ministeren hedder hr. Risgaard Knudsen – i hans stillingta-

gen til beslutningsforslaget, hvor ministeren til sidst siger: »ikke i den form, men måske i en eller anden form«.

Flere ordførere har været inde på, at vi havde lovet et meget stort forslag, et lovfor-slag, og så kommer der altså dette lille for-slag til folketingsbeslutning. Jeg tror, det er med det her, som måske visse hunkønsvæse-ner oplever, at hver gang de siger, de vil komme med et eller andet, er det, som om forventningerne skrues op til det helt store.

Derfor synes jeg, det kan være nyttigt, at vi her lige citerer, hvad det egentlig er, vi har sagt. Vi har sådan set bare sagt, at vi ville formulere et forslag til folketingsbeslutning om den kollektive trafik, og dette forslag skulle føre til, at vi kunne fortsætte debatten om den kollektive trafik, hvor investeringer-ne skal ligge, og det mente vi man bedst kunne gennemføre, hvis vi havde et forslag at debattere på grundlag af. Også fordi vi herved jo i modsætning til forespørgsels- og redegørelsesdebatterne sikrer os, at vi kan få et koncentreret udvalgsarbejde om denne sag og fremfor alt måske et udvalgsarbejde, som gør det muligt senere hen at genfinde papi-erne. Når man blot løbende under Almen del får stillet en række af disse spørgsmål, bliver det faktisk meget hurtigt umuligt for folketingsmedlemmerne at finde dem igen. Så også af den grund kan det være nyttigt at få taget en mere bred diskussion ud fra nogle helt konkrete forslag.

Det er det, som vi sagde under debatten. At så nogen har haft større forventninger til det, kan vi jo glæde os over eller beklage, alt efter temperament.

Det, som vi har fundet er vigtigt, er, at vi søger at få fastlagt en politik for den kollektive trafik, og det er klart, det ikke er nogen nem sag, for det viser sig hele tiden, at det er en væsentlig forudsætning, at der skaffes flere penge. Men selv om det er tilfældet, tror vi altså, det er vigtigt, at folketinget og rege-ringen i fællesskab får fastlagt en sådan poli-tik, at folk kan handle i tillid til det.

Når vi siger det, er det, fordi vi ser det meget snævert i sammenhæng med de strukturændringer, der ellers kan ske i samfundet. Vi kan risikere, at folk ikke tør flytte ud i mindre bysamfund, fordi de ikke kan sikre sig transport uden at have en privatbil eller måske oven i købet en privatbil ikke blot pr. familie, men pr. person. De tør altså ikke